

Full dominical 04-6-17

FOC

Benvolguts diocesans:

Una de les imatges més expressives amb les que la Sagrada Escripura parla de l'Esperit Sant és la del foc. Per escriure l'arribada de l'Esperit, el llibre dels Fets diu que els deixebles "van veure aparèixer unes llengües com de foc, que es distribuïen i es posaven sobre cada un" (2, 2). Així a la Pentecosta es complia el que havia passat al Sinaí, quan Déu va segellar el seu pacte amb Israel i "tota la muntanya fumejava, perquè Déu havia baixat en forma de foc" (Ex 19, 18). L'Esperit va baixar sobre els deixebles i va encendre en ells un nou ardor de Déu, que els va conduir a propagar aquesta crida per tots els racons de la terra.

Déu vol amb el seu foc renovar la faç de la terra. Però el foc de Déu no és el de les guerres o les bombes. El foc de Déu, el foc de l'Esperit Sant, és com el de l'esbarzer que crema sense consumir-se (cf. Ex 3, 2). És flama que crema, però no destrueix; més encara, cremant fa emergir la millor part de l'home, la seva part més veritable. El foc de Déu és el foc de l'amor. Amb aquest foc Jesús volia encendre tota la terra: "He vingut a calar foc a la terra i ¡com voldria que ja estigués encesa!" (Lc 12, 49).

El foc de l'Esperit té a més la capacitat de transformar el cor de l'home, d'omplir el buit de l'home i curar el seu esperit. És foc -diu una seqüència- que "infon calor de vida en el gel". No hem de témer que aquest foc ens cremi, que destrueixi l'escòria que corromp la nostra relació amb Déu i amb els altres. Convé deixar que la gràcia i presència de l'Esperit ens transformin i santifiquin.

L'Esperit Sant és foc que escalfa el cor i encén en ell el desig de Déu. Fa que cremi el cor a la passió per Déu. Val la pena que aquest foc abrasador toqui la nostra vida. En la tradició espiritual són abundants les referències a l'Esperit com foc. L'himne "Veni Creator", compost al segle IX, demana a l'Esperit Sant que encengui amb la seva llum els nostres sentits. Hi ha un autor bizantí, Simeó el nou teòleg, que es refereix constantment a l'Esperit com foc que fa cremar el cor i el purifica, conduint a augmentar el desig de Déu; llavors l'home és "devorat i consumit pel foc cap a la flama del seu desig, més diví". I el gran místic castellà Sant Joan de la Creu té un poema preciós que comença invocant l'Esperit com "flama d'amor viva, que tendrament fereixes, de la meva ànima el seu més profund centre".

El nostre Déu és foc que fa cremar el cor, és Esperit que crema les impureses i transforma. Repetim en aquests dies: ¡Esperit Sant, vine sobre la teva Església, i encén en nosaltres la flama del teu amor! Fes que cremi Déu en el nostre cor i que aquesta flama viva es propagui per tot el món.

+ **Francesc Conesa Ferrer**
Bisbe de Menorca